

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 452/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť B. S., L., zastúpenej advokátkou JUDr. D. M., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008, EX 101/08, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2012 doručená sťažnosť B. S., L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva

na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 15 Er 5626/2008, EX 101/08 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza, že „... titulom postavenia povinnej v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok sp. zn. 15 Er /5626/2008-27, EX 101/2008.2011 využívajúc svoje zákonné právo jej priznané Exekučným poriadkom podala listom zo dňa 15. 06. 2008 doručeným exekučnému súdu 23. 06. 2008 námietky proti exekúcii. Exekučný súd bol povinný dľa §-u 50 ods. 2 veta druhá rozhodnúť o námietkach do 60 dní.

V dôsledku útrap a ohrozenia jej práva na česť a dôstojnosť sťažovateľka podala u predsedu OS Pezinok dňa 20. 10. 2011 sťažnosť na prietahy, ktorú predseda Okresného súdu Pezinok listom Spr. 2097/2011 zo dňa 15. 11. 2011, doručený sťažovateľke 6. decembra 2011, vyhodnotil ako dôvodnú, pričom z obsahu odpovede je nesporným, že exekútor ignoroval výzvy súdu, avšak súd neprijal účinné opatrenia smerujúce k zjednaniu nápravy a odstránenia právnej a osobnej, majetkovej neistoty poškodenej sťažovateľky (povinnej v exekučnom konaní).

Súd zjavne diskriminoval povinnú, fiktívnej oprávnenej priznal práva, ktoré jej neprináležali, nerešpektoval právo povinného na primeranú ochranu.

Až po podaní sťažnosti na prietahy exekučný súd Uznesením sp. zn. 15 Er/5626/2008-27, EX 101/2008 dňa 14. 11. 2011 rozhodol tak, že námietkam povinnej sťažovateľky proti upovedomeniu o začatí exekúcie vyhovel.

Ku dnešnému dňu nerozhodol o trovách konania, ktoré sťažovateľke vznikli.“.

Sťažovateľka v argumentácii svojej sťažnosti ďalej uvádza, že „... zastáva právny názor, že predmetom ochrany majetku je teda nielen nadobudnutý majetok, t. j. existujúci, ale tiež legitímne očakávanie nadobudnutia majetku (nález Ústavného súdu ČR Pl. ÚS 2/02 zo dňa 09. 03. 2004). Ochrane podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu podlieha okrem existujúceho majetku aj tzv. legitímna nádej“.

Sťažovateľka tvrdí, že „nemohla rozmnožiť svoje aktíva (min. vo forme úroku zo zablokovanej sumy), je nútená proti svojej vôli znášať trovy vedenia účtu v exekúcii, došlo k jej zaregistrovaniu do registra dlžníkov, stala sa pre finančný ústav nedôveryhodnou, finančný ústav jej odmietol do skončenia exekúcie poskytnúť úver, došlo k ohrozeniu jej práva na česť a dôstojnosť spoľahlivého klienta finančného ústavu, to všetko vinou exekučného súdu – porušovateľa.

Sťažovateľka má zato, že postupom exekučného súdu došlo k odmietnutiu spravodlivosti konania v primeranom čase.“.

V podaní z 21. júla 2012 označenom ako „*Sťažnosť – doplnenie sťažnosti zo dňa 3. 2. 2012*“ sťažovateľka reagujúc na aktuálny stav napadnutého konania („... *Ku dnešnému dňu porušovateľ odmieta správoplatniť predmetné uznesenie v časti zastavenia exekúcie. Stav právnej neistoty... trval od doručenia Upovedomenia o začatí exekúcie dňa 13.06.2008 do 26. 06. 2012, teda 4 roky a 13 dní stavu bezmocnosti a beznádeje, psychického strádania s nezákonnej exekúcie a morálneho utrpenia, včítane poškodenie práva na česť a dôstojnosť, dobrej a spoľahlivej klientky finančného ústavu V. a. s. P., u ktorého exekútor zablokoval účet sťažovateľky, sťažovateľka nemohla nakladať so svojou finančnou hotovosťou, navyše musela uhradiť poplatok za účet v exekúcii, nie vlastnou vinou sa dostala do registra neplatičov. Navyše sa preukázalo, že oprávnený vedel, že nebol od počiatku oprávneným a že v exekučnom konaní uplatnil neexistentnú pohľadávku voči sťažovateľke, s čím sa porušovateľ Okresný súd Pezinok nevyrovnal dľa ust. §-u 103 O. s. p. pred vydaním nezákonného poverenia na vykonanie exekúcie, hoc tak bol povinný ex offo.“), a odkazujúc na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v jeho uznesení sp. zn. 6 Cdo 193/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého „*je primeraným a spravodlivým za každý rok prietáhov a bezmocnosti obete... nezákonného a protiústavného zásahu požadovať odškodnenie v sume 1.713,98 €*“, navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:*

„1. Základné práva B. S., bytom L. na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008, EX 101/08 porušené boli.

2. B. S., bytom L. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 6.917,81 €, ktoré je Okresný súd Pezinok povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3. Okresný súd Pezinok je povinný uhradiť B. S. trovy konania v sume 334,29 € (slovom: tristotridsaťštyri eur a dvadsaťdeväť centov) na účet advokátky JUDr. D. M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavný súd požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Predseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. Spr. 3109/2012, v ktorom najmä uviedol:

«V plnom rozsahu sa pridrižiam mojej odpovede na sťažnosť zo dňa 05. 11. 2011, ktorou som sťažovateľke odpovedal na sťažnosť na prieťahy v konaní sp. zn. 15 Er 5626/2008, doručení na Okresný súd Pezinok dňa 20. 10. 2011, odpoveď Vám v prílohe zasielam. Zároveň sa pridrižiam aj vyjadrenia podpredsedu Okresného súdu Pezinok k žiadosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o poskytnutie súčinnosti zo dňa 14. 02. 2012, ktoré Vám v prílohe zasielam.

Vo veci samej od mojej odpovede na sťažnosť navrhovateľky na prieťahy v konaní bolo vo veci dňa 14. 11. 2011 rozhodnuté uznesením tak, že súd námietkam sťažovateľky proti upovedomeniu o začatí exekúcie vyhovel.

Sťažovateľka podala voči uvedenému uzneseniu dňa 12. 12. 2011 odvolanie. Spis bol predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v dňa 24. 01. 2012, kde sa nachádza aj v súčasnosti. Spis Vám preto nie je možné zaslať, v prípade potreby si ho vyžiadajte z Krajského súdu v Bratislave.

Chcem len podotknúť, že prieťahy v konaní boli spôsobené neúnosnou situáciou v personálnom obsadení Okresného súdu Pezinok vzhľadom k nápadu vecí v agende „Er“.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľov a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z petitu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka namieta:

1. Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008.

2. Porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 15 Er 5626/2008.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak napadnutým rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, ak neexistuje vzájomná príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím alebo napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne

procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07). Táto skutočnosť umožňuje preskúmať časť sťažnosti smerujúcu proti namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008 spoločne.

Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoj právny názor tvoriaci súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného

práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu spis, z ktorého zistil tieto skutočnosti:

1. Sťažovateľka je účastníčkou exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008 v procesnom postavení povinnej.

2. Súdnemu exekútorovi bol doručený 17. januára 2008 návrh na vykonanie exekúcie oprávneným (Ch.). Okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie poverením zo 14. februára 2008.

3. Súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo doručené sťažovateľke 13. júna 2008. Povinná 16. júna 2008 podala námietky proti exekúcii. V námietkach proti vykonaniu exekúcie uviedla, že nie je pasívne legitimovaná (nezhoda priezviska), ako aj skutočnosť, že platobný výmer jej nebol doručený do vlastných rúk, a zároveň namietala tiež dĺžku lehoty určenej na nútený výkon rozhodnutia.

4. Sťažovateľka doručila 20. októbra 2011 predsedovi okresného súdu podanie označené ako „*Sťažnosť na prietahy v konaní*“, na ktoré predseda okresného súdu odpovedal v prípise z 15. novembra 2011, v ktorom označil sťažnosť sťažovateľky za dôvodnú.

5. Okresný súd rozhodol o námietkach sťažovateľky (ako povinnej) proti exekúcii 14. novembra 2011 tak, že im vyhovel. Proti tomuto uzneseniu sa povinná odvolala

a okresný súd odstúpil spis pre účely rozhodnutia o odvolaní 24. januára 2012 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením sp. zn. 21 CoE 19/2012 z 13. marca 2012 odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

6. Okresný súd následne na základe predchádzajúcich rozhodnutí exekúciu zastavil uznesením z 31. mája 2012 a zároveň rozhodol, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznáva, a o tom, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov exekučného konania.

7. Sťažovateľka proti výroku o trovách konania podala v zákonnej lehote odvolanie. Dňa 21. júna 2012 okresný súd odstúpil spis krajskému súdu na účely rozhodnutia o odvolaní sťažovateľky.

Z uvedených zistení vyplýva, že v čase od podania námietok proti exekúcii sťažovateľkou (16. júna 2008) až do doručenia sťažnosti predsedovi okresného súdu (20. októbra 2011) bol okresný súd v napadnutom konaní nečinný, pričom následne o námietkach sťažovateľky bez zbytočného odkladu rozhodol (v období kratšom ako jeden mesiac od doručenia sťažnosti). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 3 ods. 4 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Ak všeobecný súd reagujúc na sťažnosť sťažovateľa podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch prijme opatrenia smerujúce k zabezpečeniu ochrany základného práva sťažovateľa, zakladá to podľa názoru ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti. Uvedený právny názor je aplikovateľný aj na vec sťažovateľky.

Navyše, v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (6. februára 2012) okresný súd v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v tom čase námietkam sťažovateľky proti exekúcii už vyhovel uznesením zo 14. novembra 2011 a spis sa nachádzal mimo jeho dispozície (okresný súd ho 24. januára 2012 odstúpil krajskému súdu pre účely rozhodnutia o odvolaní). Vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu aj táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s prietiahmi spôsobenými postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/08 zdôrazňujúc, že *„došlo k odmietnutiu spravodlivosti konania v primeranom čase“*.

Z citovaného vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy z rovnakých dôvodov, ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za okolností, ak ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd vzhľadom na skutočnosti uvedené v časti II.1 tohto uznesenia nemohol porušiť základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd s ďalšími návrhmi (trovami konania, finančným zadost'účením) sťažovateľky už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2012